

DANIJELA STIL

Zabludeli sin

Prevela Branislava Maoduš

Beograd, 2015.

Mojoj voljenoj deci,
Biti, Trevoru, Todu, Niku, Semu,
Viktoriji, Vanesi, Maksu i Zari:

Nažalost, na ovom svetu postoji zlo,
nevidljivo, nečujno i često neprimetno,
ali ipak je tu,
i sila je to koja se ne sme olako shvatiti.

Želim da vas zlo mimoide,
u svim svojim oblicima. Da budete mudri, bezbedni
i zaštićeni od ljudi koji vam zlo žele.
Želim da u svom životu spoznate
samo dobrotu i toplinu. I želim da u vašem životu
samo dobrota vlada. Dobro je
moćnije od zla.

I želim da vas moja neizmerna ljubav
greje u mračnim danima.

Voli vas,
mama/d.s

*... jer ovaj brat tvoj mrtav bješe, i oživje;
i izgubljen bješe i nađe se.*

Jevanđelje po Luki 15:32*

---

* Novi zavet, prevod Svetog arhijerejskog sinoda Srpske pravoslavne crkve. (Prim. prev.)

Poglavlje 1

Piter Makdauel je, posle najgore nedelje u svom životu, sedeo u svojoj kancelariji, okružen kartonskim kutijama. Poslednji mesec bio je prava noćna mora, ne samo za njega već i za sve na Vol stritu. Piter je zurio u monitor na stolu, što je radio još od ranog jutra, i poslednjih pet dana. Bio je petak, 10. oktobar 2008. godine, i cene deonica strmoglavo su padale još od ponedeljka. Bio je to najgori pad berze još od Velike depresije.

Događaji u poslednjih nekoliko nedelja bili su bremeniti znacima da se bliži rušenje kule od karata. Dvadeset šest dana ranije, banka *Braća Liman*, jedna od najstarijih i najuglednijih investicionih banaka, objavila je bankrot i time zapanjila finansijski svet. A još više ga je zapanjilo kada je vlada odbila da je spase, premda je pre šest meseci to učinila za *Ber Sterns*, koju je kupila finansijska grupa *J. P. Morgan Čejs*. Neposredno pre istorijske objave *Braće Liman*, Banka Amerike objavila je da preuzima jednako uglednu i poštovanja vrednu banku *Meril Linč*. Investicione banke i finansijske institucije teturale su se Vol stritom poput pijanaca, a nekoliko manjih banaka već se zatvorilo. Dan pošto su *Braća Liman* objavila bankrot, najveća osiguravajuća kuća u državi izgubila je

devedeset pet odsto vrednosti, a šest dana kasnije sklonjena je s liste kompanija sa Dau Džouns indeksom.

I dok su se svi još teturali pod udarcem zabrinjavajućih objava koje su tog dana čuli, *Vitman Brodbank*, investiciona banka u kojoj je Piter Makdauel radio i u kojoj je započeo svoju meteorsku karijeru, takođe je objavila da se zatvara. Piteru su to rekli tri dana ranije, dok je berza još strmoglavno padala. Bilo mu je teško da to pojmi dok je naslanjao glavu na kutije na stolu. Tog poslepodneva u šest sati banka će zatvoriti vrata. Piterove zlatne karijere i čuvenih visokorizičnih investicija više nije bilo. Sada je slagao u kutije ono što mu je još preostalo u kancelariji. Supruzi Alani i sinovima Rajanu i Benu saopštio je vest prethodne večeri.

„Šta to znači, tata?“, upitao ga je Rajan uspaničeno. Imao je četrnaest godina. Piter se nije usudio da im nabroji šta će se sve promeniti u njihovim životima. Sve će morati da prodaju. Kompanija je bila zadužena do krajnjih granica. Deonice, koje je Piter vrlo rado uzimao kao deo profita ili umesto plate, a koje su sačinjavale veći deo njegovog ličnog bogatstva, sada su bile samo bezvredna hartija. Kuća u Hemptonu, udeo u vlasništvu privatnog aviona, stan na Petoj aveniji, privatne škole, kreditne kartice, ferari kojim se igrao vikendom i u kome su dečaci voleli da se voze, Alanin bentli i sasvim novi rols – sve je to prošlost. Sve te skupe i nevažne igračke, simboli njegovog uspeha. Što je još važnije, u vazduhu su se raspršili i sva njihova sigurnost i život na kakav su navikli. Sav njegov novac i investicije bili su vezani za *Vitman Brodbank*, i sve što je imao nestalo je s kolapsom berze u poslednjih pet dana. Bukvalno mu ništa nije ostalo, to jest, ono što je ostalo bilo je toliko sitno da je bilo beznačajno. Piter nije mogao da pronađe nijedan aspekt svog života, osim braka i dece,

koji neće trpeti posledice onoga što se upravo desilo ekonomiji. Alana je samo mučno ćutala i gledala ga dok im je objašnjavao šta se dogodilo. Ali čak ni Piter nije u potpunosti shvatao težinu onoga što se desilo. Niko nije. Island je prethodnog dana objavio bankrot države i zatvorio berzu, a ostale države su u panici posmatrale kako se američka berza ruši i raspada.

Piter je konačno uspeo da odvoji pogled od monitora koji ga je opčinjavao čitave nedelje. Njegova sekretarica već je otišla ranije tog jutra i u hodnicima je vladala tišina. I ostali su radili isto što i on – pakovali ono malo ličnih stvari u kutije i nosili ih u prizemlje. Svi su se oni suočavali sa smrću karijera i radikalnim promenama i posledicama u njihovim životima.

Piter je ustao i spustio jednu od kutija u hodnik. Sada mu je bilo teško da zamisli šta će raditi. Ljudi su na sve strane ostajali bez posla i bilo je na stotine preterano kvalifikovanih kandidata za poslove koji su preostali. U finansijskoj igri muzičkih stolica, hiljade ljudi ostalo je bez mesta za sedenje, a Piter nije imao nimalo bolje izgleda od ostalih. Njegovih uspeh za ovu dvadeset jednu godinu, otkako se, čim je u dvadeset petoj završio ekonomski fakultet, vezao za blistavu zvezdu banke *Vitman Brodbank*, bio je izvanredan. Sada je imao četrdeset šest godina, bio je praktično bez prebijene pare i nezaposlen, kao i gotovo svi koje je poznao, osim onih nekoliko srećnika koji su preživeli udar prošlomesečnog cunamija. Niko od ljudi koje poznaje nije prošao bez posledica.

Piter je godinama sticao slavu sa svakim poslom koji bi sklopio, ali ne i ovog puta. Sada je pao zajedno sa ostalima. Sreća ga je konačno napustila. Nije očekivao da će se njegova karijera završiti ovako, ali još nije svemu došao kraj; nije imao nameru da se preda. Bio je spreman da uradi sve što je potrebno da počisti

nered i stegne pojas; znao je da će se vratiti pre ili kasnije. Samo još nije znao kada niti kako. I sada će neko vreme biti teško. Upozorio je Alanu i dečake na to. Tog vikenda daće na prodaju i kuću u Hemptonsu i stan u Njujorku, mada su cene nekretnina već pogođene padom ekonomije i tek će ozbiljno pasti. Uzeće sve što mogu da dobiju. I čim prodaju stan u Njujorku, moraće da odluči gde će živeti. Znao je da će im biti dobro dokle god se porodica bude držala zajedno.

Moraju prebroditi ovo strašno vreme i dogovoriti se šta će raditi i kuda će dalje krenuti. Razmišljao je o tome da bi mogao da se zaposli u nekoj maloj lokalnoj banci, negde van Njujorka, i da se vrati na Vol strit kada se ekonomija oporavi. Odrastao je u malom gradu u Masačusetsu i bio je svestan činjenice da će na neko vreme možda morati da napusti Njujork i počne od nule. Čitave nedelje ležao je budan noću i razmišljao o tome. Sve što mu je ostalo bilo je mnoštvo bezvrednih deonica i nešto gotovine, ali to nije bilo mnogo.

Ranije te nedelje insistirao je da Alana otpusti par koji je bio zaposlen kod njih. Morali su da štede svaku paru. Par je bio pun razumevanja, nekoliko njihovih prijatelja našla se u istoj situaciji. A bili su i dovoljno mudri da uštedevinu drže u likvidnoj banci. Nasmešio se u sebi razmišljajući o tome kako je par koji im je održavao kuću sad verovatno u mnogo boljoj finansijskoj poziciji od njega. Pokušao je da ih nagovori da ulože novac, a oni su mu rekli da ne veruju nijednoj banci niti investicionoj službi. Sva njihova imovina bila je u gotovini. A u ovom trenutku gotovina je imala svu moć.

Noseći dve kutije u rukama, Piter se spustio liftom s dvojicom mlađih partnera, od kojih je jedan izgledao kao da će zaplakati.

Kao i većina, i on je bio finansijski uništen. Partneri i zaposleni, koji su pre svega nekoliko meseci bili vladari sveta, sada su se ponovo našli na početku. Piter je to nazivao igrom zmija i merdevina stvarnog života. U jednom trenutku ste na vrhu, u stratosferi, a već u sledećem na samom dnu, na zadnjici. Ali to mu se pre nikada nije desilo.

„Ne daj se, Maršale“, rekao je Piter jednom od njih. „Vrat ćemo se.“

„Ja se vraćam u Ohajo“, rekao je mlađi partner potišteno, „da radim za tatu u njegovoj fabrici. Sve što sam imao bile su Brod-bankove deonice.“ Bila je to situacija u kojoj se većina njih nalazila. A čak i oni koji su imali i druge deonice saznali su da su i one bezvredne.

„Svi smo u istom položaju“, rekao je Piter, rešen da zadrži pozitivan stav, premda je i sam mnogo puta u toku prethodne nedelje, u noćnoj tami, podlegao panici. Ali na kraju tunela naposljetku će morati da se pojavi svetlo, iako se trenutno spuštaju do dna. Odbio je da dozvoli da ga ovo porazi. Situacija je bila loša, ali u nekom trenutku moraće da krene nabolje.

Piter im je u prizemlju klimnuo glavom i otišao. Smestio je dve kutije na zadnje sedišta automobila parkiranom napolju. Vozio je volvo karavan koji su njihovi kućepazitelji koristili kada su obavljali poslove i išli u nabavku. Sve ostale automobile nameravao je da odveze u salon za prodaju polovnih luksuznih automobila. Tržište će preplaviti otmena vozila, ali ma šta da uspe da dobije za njih, dobro će doći. Te nedelje oglasio je na internetu da prodaje ferari, a Alana je plakala kada joj je rekao da će i ona morati da se odrekne svog bentlija. U ovom trenutku u njihovim životima nije bilo mesta za luksuznu robu.

Izneo je još četiri kutije i poslednji put pogledao kancelariju, pitajući se kada će opet imati neku ovako veličanstvenu. Možda nikada. Možda se nikada neće vratiti. Možda zaista jeste svemu kraj, kao što su se svi plašili. Osetio je kako ga preplavljuje nallet straha, a zatim se okrenuo i izašao. Zastao je da se pozdravi s dvojicom partnera, ali svi s kojima je želeo da se oprostí već su otišli. U narednim nedeljama održavaće se sastanci u vezi s procedurom bankrota, ali u ovom trenutku su svi napuštali brod koji tone i brinuli za sebe.

Piter se u tišini poslednji put spustio liftom. Bio je visok, atletske građe i mladolik. Često je vikendom igrao tenis, vežbao s trenerom u teretani koju je opremio u svom stanu i bio je vitak i u formi. U plavoj kosi imao je pokoju sedu, ali se one nisu videle. Izgledao je kao savršen američki momak iz susedstva. Čitavog života, ili bar u poslednjih nekoliko godina, bio je slika i prilika zlatnog dečaka. Već godinama je otelotvorenje uspeha. Međutim, u mladosti nije bilo tako. Tada je sebe smatrao propalitetom, a tako su se prema njemu i ponašali. Bio je obeležen kao crna ovca porodice u poređenju sa svojim savršenim dvojajčanim blizancem, kog su njegovi roditelji dizali u nebesa.

Piter je bio noćna mora svakog roditelja, bistar i naočit dečak, ali užasno loš učenik koji neprestano zapada u nevolje: ili bi bio suspendovan iz škole, ili ju je pohađao samo uslovno, bilo zbog ponašanja, bilo zbog katastrofalnih ocena. Nedijagnostikovana disleksija umalo mu je uništila mladost. Drugovi iz odeljenja govorili su mu da je glup, nastavnike je dovodio do ludila pa su naposljetku dizali ruke od njega, a ni on ni njegovi roditelji nisu mogli da razumeju poteškoće s kojima se suočavao u školi. Njegovi roditelji bili su obrazovani i inteligentni, a Piter je delovao

pametno pa su ga uvek optuživali da se ne trudi dovoljno i da je lenj, te su ga kažnjavali zbog nedovršenih domaćih zadataka. Čak ni on nije umeo da objasni zašto mu slova na papiru i uputstva koja mu daju ne deluju smisleno. Dečake koji su mu se podsmevali kažnjavao je pesnicama. U osnovnoj školi za njega je bilo sasvim uobičajeno da se kući vrati pocepane košulje i s modricom na oku, ali nakon što je nekome naneo mnogo gore povrede. U srednjoj školi ponašao se nezainteresovano, arogantno i agresivno, da bi prikrio koliko se oseća nesposobno i neuspešno.

A sve to vreme njegov brat Majkl bio je u svakom pogledu uzorno dete. Nije bio lep ili šarmantan kao Piter. Bio je niži, zdepastiji, tiši i nije imao Piterovo lepo lice. Njihova majka uvek je govorila da bi Piter bio prava zvezda, samo kada bi radio domaće zadatke i lepo se ponašao. Majkl je uvek bio stabilan i uljudan, posvećen školi, i uvek je dobijao najviše ocene. Nikada zbog Majkla nisu morali da brinu. Piter im je pomalo slamao srce svaki put kada bi doživeo neuspeh. A Majkl je uvek u tišini stajao po strani, pokazujući time Piterovu nesposobnost da učini ono što se od njega očekuje, ili da se kontroliše. Majkl je, kada ga niko nije gledao, terao Pitera da plane i izgubi strpljenje, a u retkim prilikama kada bi Majkl učinio nešto što nije trebalo, postarao bi se da za to okrivi Pitera. Roditeljima i nastavnicima bilo je lako da poveruju da je Majkl nedužan, a Piter kriv. Kada su završili srednju školu, Piterovi roditelji bili su očajni zbog njega. Njegovi dečji izlivi gneva pretvorili su se u adolescentske napade besa zasnovane na nepodnošljivoj frustraciji s kojom je živeo osamnaest godina. Nije mogao da zasluži pohvalu ni roditelja ni ma koga drugoga, pa je prestao i da se trudi da radi ono što bi trebalo. Do tada su on i njegov brat već bili zakleti neprijatelji i Piter je smatrao da je

on uzrok svih zala koja su ga zadesila, ili bar većine. Piter nikada nije mogao da se meri s njim. I svi su ostali zatečeni kada se upisao na koledž. U srednjoj školi imao je jednog veoma posvećenog profesora, koji mu je napisao izvanrednu preporuku, tvrdeći da se iza loših ocena i šarene istorije školovanja nalazi neverovatno bistar i kreativan mladić, koji će jednog dana prevazići sve svoje probleme. Rekao je za njega da „kasno stasava“, što je bilo nešto najlepše što je iko ikada rekao o njemu, i uverio je koledž da ga primi i da će se jednog dana ponositi njime.

I Piterov život u potpunosti se izmenio čim je krenuo na koledž. Profesor engleskog jezika zainteresovao se za njega, osećajući da njegove loše ocene nisu posledica lenjosti, i poslao ga u centar za učenje na detaljno testiranje. Poput duha u magli, kog niko nikada nije ni video niti je slutio da se on tu nalazi, izronila je disleksija koja je prouzrokovala toliko bola. Profesor engleskog, koji ga je i poslao na testiranje, postao je njegov mentor i lično radio s njim sve četiri godine. Rezultati su bili neverovatni i sam Piter ostao je zatečen onim što je bio kadar da postigne.

Piter je više od svega želeo da impresionira roditelje i zasluži pohvalu i naklonost koje su tolike godine pripadale isključivo njegovom bratu. Međutim, kada je o njemu reč, njegovi roditelji bili su sposobni da osećaju samo olakšanje, a Majkl je smatrao da ga Piterove novootkrivene veštine ugrožavaju, pa je žurno ukazao na to da sav ovaj uspeh na koledžu samo dokazuje koliko je bio lenj svih ovih godina. Ako je u stanju da na koledžu dobija dobre ocene, zašto to nije činio i u srednjoj školi? Strašne posledice koje je disleksija imala na njegovo detinjstvo bile su mnogo više nego što su njegovi roditelji mogli da prihvate, tako da je Piter uvideo da oni prema njemu nisu nimalo topliji niti su zbog njega imalo

srećniji nego pre. Divljim i agresivnim ponašanjem i čestim izlivima besa kao dečak, spalio je suviše mostova za sobom, a zbog njihovog nedostatka vere u njega postao je još odlučniji u nameri da uspe pošto završi koledž i pokaže im za šta je sve sposoban. Iznenada je izgarao od želje da svima pokaže ko je i da bude zvezda, baš kao što je njegova majka verovala da može postati još dok je bio dečak. Međutim, ti dani su odavno prošli, zajedno s verom koju je ona imala u njega.

Njegov kasniji uspeh na ekonomskom fakultetu i meteorski uspon na Vol stritu nisu iznenadili njegove mentore na koledžu. Oni su smatrali da on ima snažnu motivaciju i želju za uspehom pa je taj uspeh iznenadio samo njegove roditelje i brata, koji kao da su svakog trenutka očekivali da on ponovo postane ista ona napast kakva je bio kao dete. Nije bilo načina da zadobije njihovo poverenje, a Piter je ostao u ubeđenju da je Majkl raspirivao strahove koje su njegovi roditelji imali zbog njega, i da se trudio da zadrže živo sećanje na to koliko im je nevolja priređivao i koliko je sve to trajalo. „Ljudi se ne menjaju“, često ih je uveravao Majkl, i premda su roditelji želeli da on uspe, njihova vera u Pitera bila je suviše snažno poljuljana i njihov odnos veoma narušen kada se on preselio u Njujork. Njihov život s Majklom uvek je bio lakši, još od dana kada je rođen. Piter je zauvek obeležen kao problem, a Majkl kao savršeni sin. Bilo je to više nego što je Piter mogao da podnese, to ga je isuviše bolelo, pa je posle koledža retko odlazio kući kada je shvatio koliko malo vere oni imaju u njega, čak i posle svega što je postigao. U Majkla su uvek verovali, a zašto i ne bi? On je bio savršeno pristojan dečak i radio je sve ono što su oni od njega očekivali, nije svakog dana dolazio kući s krvavim nosom i obaveštenjem da je tog dana kažnjen. Majkl je podržavao uverenja

koja su imali u vezi s Piterom, podsećajući ih na to da se ljudi ne menjaju, a oni su mu verovali. Kada su odrasli, Majkl je imao izgrađen snažniji odnos s roditeljima i bio je više nalik na njih.

Studirao je medicinu kao i otac, što je predstavljalo snažnu vezu među njima. I posle kratke karijere anesteziologa u Bostonu, naposljetku je pošao očevim stopama. Njihov otac, doktor Pet, bio je veoma dopadljiv seoski lekar koga su svi voleli. I Majkl se, odrekavši se sna o karijeri anesteziologa u velikom gradu, vratio korenima, da radi s ocem i kasnije preuzme njegovu praksu i stara se o zdravlju ljudi u njihovom malom gradu u Masačusetsu, i postao je jednako voljen kao i otac. Na kraju se ispostavilo da je to bila uloga koja je Majklu sasvim pristajala. Pacijenti su smatrali da je on čak i dopadljiviji od oca; bio je divan prema deci i starijima, pokazivao je neizmerno strpljenje i saosećanje prema svim pacijentima i u svakom pogledu je bio čovek spreman da mnogo pruži drugima.

Kada je Majkl počeo da radi s ocem, Piter je već bio čarobnjak Vol strita i retko je dolazio kući. Odustao je od pokušaja da privoli roditelje da promene mišljenje o njemu, a nije bilo svrhe ni da pokuša da izgladi odnos s bratom blizancem. Majkl ga je isuviše povredio, suviše je loših situacija bilo među njima, a Piter ga je u velikoj meri krivio za loše mišljenje koje su roditelji imali o njemu. Majkl je predugo ulagao suviše energije u to. Jaz između Pitera i njegove porodice tada je već bio prevelik i on je odlučio da uloži energiju u nešto drugo – rešio je da zaradi novac i postane legenda Vol strita, ali ne zbog njih, već zbog sebe. Rekao je sebi da mu više nije važno šta oni misle o njemu i da više ne mari za to. Ravnodušno držanje i trud da ih što ređe viđa malo su ublažili bol koji je godinama osećao. Dodatno ga je iritiralo

to što se, kada bi i otišao kući da ih vidi, Majkl pretvarao da je tokom čitavog detinjstva on bio oštećena strana, a istina je bila sasvim suprotna. Pitera su krivili za sve, čak i kada nije bio kriv. Majkl se postarao za to.

Jedan od najgorih događaja kojih se Piter sećao iz detinjstva desio se kada su imali dvanaest godina. Dečaci su imali psa kog su mnogo voleli, čupavog mešanca haskija i zlatnog retrievera. Bio je beo i ličio na vuka, Piterov verni pratilac. Onog leta kada su imali dvanaest godina, poveo ga je na kampovanje s nekim porodičnim prijateljima. Skaut, tako se pas zvao, ušao je za Piterom u reku i zahvatila ga je struja dok je plivao svega nekoliko metara od njih. Majkl se nalazio bliže psu, u malom čamcu na naduvavanje, i Piter mu je dovikivao da uhvati psa za ogrlicu i zadrži ga; Majkl je pustio da struja odnese psa a da ni ruku nije pružio. Skaut je stradao kada je pao niz vodopad, uprkos Piterovim paničnim ali uzaludnim pokušajima da stigne do njega na vreme. Piter je bio očajan zbog toga, a kada su stigli kući, Majkl je rekao roditeljima da je Piter kriv što se pas udavio. Piter je bio suviše tužan da bi mu protivrećio ili pokušao da objasni šta se dogodilo. Ionako ga nikada nisu slušali, već samo Majkla, čak i tada. Piter mu to nikada nije oprostio, a za njihove roditelje to je bio samo još jedan na podužem spisku Piterovih grehova. Porodica je mesecima žalila za psom, a Piter posle toga nikada nije pozeleo drugog. Ma šta da je Majkl rekao roditeljima, dečaci su znali istinu. Njihovi roditelji bili su isuviše spremni da poveruju da je Majkl svetac, a Piter đavo. Majkl je glumio da pati za stradalim psom, ali Piteru je srce krvarilo mesecima, kako zbog toga, tako i zbog brojnih drugih stvari.

Zbog iskustava iz detinjstva Piter je rešio da uspe bez ičije pomoći. To mu je izvanredno polazilo za rukom sve dok se čitav

njegov svet nije srušio pred njim. Sve do tog trenutka Piter je gotovo dve decenije bio zvezda u svojoj oblasti. Zaradio je više novca nego što je mogao i da sanja. Njegova majka pratila je sve njegove uspehe u poslovnoj štampi. Bila je srećna zbog njega, premda joj je ponekad bilo teško da poveruje u njegov uspeh. A s obzirom na veliko bogatstvo i sreću koja ga je pratila, o čemu su čitali u novinama, njegovi roditelji zaključili su da nema smisla da mu ostave nešto od svoje male ušteđevine. Majklu je ona bilo daleko potrebija nego njegovom izvanredno uspešnom bratu blizancu. Majkl je bio lekar u provinciji, kao i njegov otac, imao je ženu i dvoje dece i jedva je sastavljao kraj s krajem. Piter se tada još nije bio oženio i imao je više novca nego što mu je potrebno. Za uspomenu, roditelji su Piteru ostavili mali letnjikovac na obližnjem jezeru.

Njegov otac je, u pismu koje je napisao malo pre nego što je preminuo, objasnio da bi bilo potpuno besmisleno ostavljati Piteru novac kada ga već ionako nemaju mnogo. A i Majklu je bio mnogo potrebiji nego njegovom bratu blizancu. Zato su Majklu ostavili kuću u Veru, Petovu ordinaciju i svu ušteđevinu. Bilo im je milo i bili su ponosni, pisalo je u pismu, što Piteru ništa nije potrebno. Nadali su se da će se obradovati kolibici na jezeru kao znaku njihove ljubavi.

Braća su posle očeve smrti razmenila teške reči, i još jednom su to učinila posle majčine smrti naredne godine, kada je Piter optužio brata da je manipulisao njima i da ih je čitavog života okretao protiv njega. A činio je to do samog kraja.

Piter nikada nije otišao do kolibe pošto ju je nasledio, ali je plaćao malu naknadu za održavanje jednom lokalnom agentu za nekretnine. U njoj je provodio leta kada je bio dečak. Nikada nije